

ikke faae Andet ud deraf, naar han i samme Aandedræt, som han siger, at det Hele, Sagen dreier sig om, er en reen Bagatel, saa at, om Skolelærerne ogsaa miste denne Indtægt, gjør det Ingenting, taler om, at man i dyre Domme maa betale Friheden. Jeg troer ikke, at det kan anvendes paa Andre end Præsterne, der jo skulle beholde deres samtlige Indtægter ubeskkaarne. Jeg kan derfor ikke Andet end give min høitærede Ven, det geistlige Medlem fra Fyen, der sidder ligeoverfor mig, den 2den Landstingsmand for 6te Kreds (Hølberg) Ret i, at han paa det Kræftigste har imødegaaet dette, ligesom jeg ogsaa maa give den høitærede Minister Ret i, at det vilde være meget urigtigt at tage denne Bestemmelse ud af Loven. Jeg skal derfor stemme mod Uendringsforslaget.

Blom: Jeg kan endnu ikke komme tilbage fra den Betragtning, jeg sidste Gang gjorde gjældende, da denne Sag var til anden Behandling, at den, som foranlediger disse Forlegheder, jo netop er den, som træder ud af Sognebaandet. Aarsagen, hvorfor han træder ud af det, maa jo altid være en aandelig, det vil sige, han følger en anden Præst, sølgelig maa han ogsaa søge den Kirke, hvor denne Præst er, og alt Andet maa ordne sig derefter. Hvad nu det angaaer, at ligne det i Skolelærerens Indtægter derved forårsagede Tab paa de tilbageblivende Medlemmer i Sognet, da forekommer dette mig urigtigt; thi det at lønne Skolelæreren er, synes mig, et kommunalt Anliggende, og et Menighedsmedlem kan dog ikke frigjøre sig for de kommunale Byrder, fordi han frigjør sig fra sit Sogneforhold. Han bliver jo boende i Sognet og maa sølgelig vedblive at svare de Afgifter, hans Domicil i Sognet har til Følge,

navnlig ogsaa den, at lønne Skolelæreren. Man kan jo dog ikke antage, at han, fordi han søger en anden Præst, ogsaa skulde have en saadan Afsty for Skolelæreren, at han skulde sætte sine Børn i et andet Sogns Skole, hvortil de maaffee fik den tredobbelte Bet at tilbagelægge. Man maa altsaa antage, at han lader sine Børn blive i Skolen i det Sogn, hvor han boer; men forudsat ogsaa, at han ikke vil det, kommer han jo i samme Kategorie som alle de, der ikke ere fornødede med en Skole og derfor sætte deres Børn i en anden Skole; men derfor ere de aldeles ikke fritagne for at svare alle de anordnede Afgifter, som deres Forhold og Boen der paa Stedet bringe med sig. Jeg kan desuden heller ikke indsee, hvorledes det vel skulde blive muligt at bestemme Indtægterne ved et Kald, naar de ved enhver Vacance bleve forandrede; thi det var jo dog ikke umuligt, at den Mand, som havde valgt en anden Præst til Sjælesørger, kunde blive saa tilfredsstillet af en ny beskiftet Præst, at han kunde tænke: „Nu er det dog bedre at blive der, hvor jeg er kommen bort fra, da jeg der kan have Præsten lige ved min Dør, hvortil der til den anden er et langt Stykke Vej“ og saa vende tilbage til sin Sogmenighed. Jeg kan ikke indsee, hvorledes det under saadanne Omstændigheder skulde være muligt at angive, hvor stort et Kald er, og derfor synes jeg, at den Anomalie, der paa den Maade opstaaer, idet Sognebaandet løser alle gamle Forhold, ikke kan Andet end fremkalde Forvirring og Ulemper, naar ikke den, som forårsager disse Ulemper, og ikke hele Menigheden, kommer til at bære Følgerne af, at han ikke er tilbøielig til at blive ved den Præst, som han engang har faaet.